

zadev? Odgovor: konservativni možje, udje katoliške, pravne stranke.

2. Kdo draži Avstrijske narode ter seje prepir in nemir? Odgovor: liberalci. — Kdo se pa bori neprestano za pravice dežel, za djansko enakopravnost narodov, kdo skuša spraviti in pomiriti narode živeče pod žezlom svitlega cesarja Avstrijskega? Odgovor: konservativna, katoliška stranka.

3. Kdo je izdelal volilne rede za deželni in državni zbor tako, da pri enakih davkih imajo mestjani in tržani 7krat več poslancev, kakor kmetje? Odgovor: liberalci. — Kdo pa se poteguje za jasno pravico kmeta in zahteva za kmečke ljudi toliko poslancev, kolikor jim jih gre po njihovem številu in dači? Odgovor: konservativci katoliške, pravne stranke.

4. Kdo je oderuštvo odprl prosto pot in zakrivil, da ta grda hudobija brez srama, brez kazni razsaja po Avstriji in zlasti kmeta izsesava, odira in pokončava? Odgovor: liberalci. — Kdo pa kmeta vedno svaruje pred sleparstvom, kdo tirja postave in kazni zoper oderuhe in sleparje, kdo zahteva pravičniso razdelitev in polajšanje dač pri posestnikih zemljišč? Odgovor: katoliška pravna stranka.

5. Kdo je kriv, da mladi ljudje, zdravi hlapci, dekile in delavci v mesta silijo, potem pa če dela zmanjka, če zbolijo, ali se postarajo, zopet domov v svoje rojstne srenje prihajajo, da jih potem morajo rediti ali za njimi plačevati? Odgovor: liberalci. — Kdo se pa upira tej krivici, kdo zagovarja uboge srenje in zahteva, da se jim kaj takega ne nalaga več? Odgovor: konservativna, katoliška stranka.

6. Kdo je naposled izmislil „svobodno kupčijo“, znižal colnino na tuje blago ter tako domačemu blagu: žitu, vinu, železu itd. ceno pokvaril, kupčijo ustavil, obrt in fabrike poškodoval, kmetijstvo hudo ranil? Odgovor: liberalci! — Kdo pa tirja večo colnino kot brambo zoper tuje blago in zoper siromašenje Avstrije? Odgovor: konservativci katoliške, pravne stranke!“

Tako je knez Lichtenstein naslikal obraz enih in drugih.

Naši dopisi.

Zaseženo!

Zaseženo!

V Gorici, 27. januarja — („Noviški“ dopisnik pro domo. Dalje.) V 4. listu „Novic“ sem kazal, kako je bilo z napadi na me in mojo nespravljalnostjo prejšnjih let; danes naj prestopim k novejši dobi — dobi sprave in „sloge“. O snovanji staro- in mladoslovenske sprave (prav za prav pri nas sprave med društvoma „Gorica“ in „Soča“ in dotičnima organoma „Glasom“ in „Sočo“) nisem jez v svojih „Noviških“ dopisih skoraj nič priobčeval, in to — kakor spodej povem — zavoljo sloge. Mislil sem sam pri sebi: „se son rose, fioriranno“. Leto in dan se je pletla sloga in slednjič — spletla: dobili smo — znani program. Kdo ne bi bil tedaj pričakoval, da se bode v prihodnje vse cedilo miru in sprave — ne le med voditelji in borivci prejšnjih nasprotnih strank, temuč tudi z družimi posamniki, ki se borbe niso bili aktivno udeležili?! — Iz „sloge“ je nastala „Sloga“; „Soča“ je postala njeno glasilo. — Prišle so volitve za naš deželni zbor. Po dolgem molčanji o domačih slovenskih zadevah gnala je „Noviškega“ dopisnika osoda, da se je začel vtikati v volitve; imel je vsaj — kaj tvarine za dopise (!!). Tako se je pripetilo, da sem se po poti k volitvam in od vo-

litev srečaval sè „Sočo“, katera je imela — se ve da — tudi z volitvami opraviti. Jez sem šel v svojih dopisih po stari navadi naravnost po poti naprej — ne gledé na „Sočo“ in „Slogo“, ali kogar koli; „Soča“ pa se je v mene zaletala s tem, da mi je nekako kratila pravico, po široki — javni cesti hoditi. Volitve so občna, deželna zadeva in ne „Slogin“ ali katerega koli društva, časnika ali zasebnika monopôl. Tedaj ima vsak državljan, vsak deželan pravico in znabiti celó dolžnost, spuščati se v volitvene zadeve, kakor vé in zná, ustmeno ali pismeno. Nikdo ni bil torej dolžan, uklanjati se „Slogi“, tudi da bi bila imela — denimo — več ko 3—4 merodajne možé, ki so si lastili pravico, drugim svoje sklepe ne le ponujati, ampak usilovati. Kar se tiče mene, je navada moja taka, da gledam rad sè svojimi očmi in mislim sè svojo glavo. Zato sem o volitvenih rečéh pisal, kakor sem videl, da so, ali želel, da bi bile, ne pa, kakor so jih drugi svetu kazali. Od tod — konflikt sè „Sočo“, katerega vrhunec je menda to, da sem pohlevno, objektivno konstatiral, da je slavne „Sloge“ predsednik in kandidat, „Sočin“ vrednik, v Sežani — padel. Zdajci se je „Slogino“ glasilo oglasilo: krcnilo me je po jeziku z ljubeznjivimi besedami: „Boš molčal, ti vladni dopisnik“!? Po skušniji in pregovoru, da bežeči prekanjeni tat sum od sebe vrača s tem, da za nedolžnim vpije: ulovite ga! — konstatiral sem „Sočino“ javno skrivnost sè skrivnostno besedo „Riccardini“. Razumeli so me, a delali se, kakor da ne bi me bili razumeli. — Druzega iz svojih volitvenih poročil nočem ponavljati; kdor hoče vedeti, kako se je navskrižnost med „Sočo“ in „Noviški“ dopisi na dalje zapletala ali razplétala, naj bere vse številke obeh listov (in tudi „Slovenca“ in „Narod“ če hoče) pa preiskuje, kje je pravi prvi napad, in kje se napad le odbija, ali kaka stvar samo pojasnuje. Ako vse dobro prevdari, bode mu tudi jasno, zakaj so se vrinili v moje dopise neki dobro premišljeni, pomenljivi — toda samo izvedencem razumljivi — karakteristični izrazi. — Zdaj pa dovolite mi, častiti čitatelji, da Vam povem, kako bi bil jez smel pisati, ko bi bil hotel in znal biti tak, kakor so nekateri moji nasprotniki, v „S.“ Oni dobro vedó, da mi je vsa genesis tako imenovane Goriške „sloge“ natančno znana, ker vedó, da so mi sami veliko, še preveč, o njej in nje potrebnosti pripovedovali. Gotovo se tudi še spominjajo, da so me o marsičem za svet popraševali. Jez vem pa tudi, kako šni so bili — na obeh stranéh — posilne sloge nagibi in nameni. In to je najvažniše, to je bistvo vse te zadeve. Da bi bil jez torej hotel, katerega izmed slogarjev smešnega delati ali sramotiti, katerega družega moralno vničiti, ni mi bilo treba — nego o teh rečéh v „Novice“ pisati. Tega nisem storil — zavoljo mirú in sprave. — Obečal sem bil v nekem dopisu, da opišem občni „Slogin“ zbor od 16. oktobra pr. l. Ta opis bi se bil dal kaj „fajn garnirati“. Sosebno dvoje prizorov bi bil jez lahko prav pikantno popisal (enemu na pr. bi bil pristojal naslov: „Die Scene von Canossa“ (narobe) ali „Das Caudinische Joch“). Pisal pa nisem o tem nič; pustil sem rajši, da je bil moj posnetek mikavnega onega zbora bled in suhoparen. Pač pa sem preponižnemu gosp. dotičniku v obraz očital omenjeni prizor, katerega sem se sam sramoval. — O Sežanski volitvi (29. oktobra pr. l.) sem samo to pisal, da je g. Viktor Dolenc padel. Kaj, ko bi bil jez vse obširno popisal, kako je prav za prav bilo (zakaj znano mi je vse natančno)? In Tominska agitacija „Slogina“ — je li bila korektna in dostojna? O vseh teh in mnogih drugih rečéh sem jez — molčal — zarad sloge. — Še nekaj naj sem pristavim. To ne sega sicer neposrednje v „Slogine“ in „Sočine“

zadeve, pač pa posrednje. Zamolčal sem namreč nek klasičen govor o še bolj klasični reči v poslednjem čitalničnem občnem zboru (m. decembra pr. l.). Zamolčal sem karakteristično opazko (od neznane roke) pod naznanilom novega čitalničnega odbora v bralni sobi. Vse to in veliko družega sem prezrl in zamolčal, ker mi je prava sloga ljuba in draga. Naštel sem pa vse te stare in nove zamolčane reči — ne, kakor da bi hotel stare in nove domače rane razgrinjati in razpraskovati, ampak samo zato, da vsak vidi, kako taktno jez v svojih dopisih za mir skrbim, kako se škandalala ogibam. Če pa vendar včasih kaj grajam, kar naši „matadorji“ napačnega storé, in če sem prisiljen reči kaj, kar meri na katero osebo, zagrnem besede sramožljivo tako, da me razumejo le oni, ki so očitane napake krivi, le oni, katerih pazljivost hočem o dotični zadevi zbuditi. — Taka je bila moja nespravnost v srečnem letu miru in sprave — v l. 1876.

Dal. prih.)

Iz Postojnskega okraja 20. jan. (*Pomanjkanje notárjev — vseučilišče v Ljubljani — ubožstvo.*) Čudili bi se, čeravno so bili notariati že tolikrat, med drugimi sodnijskimi okraji tudi za Vipavo, Senožeče in Il. Bistrico po časnikih razpisani, da se vendar nikdo za te službe ne oglasi, ako ne bi vedeli, da juristov manjka. Vsaj bi notár (bilježnik) nikjer slabo ne izhajal. Priča temu je to, da sta v Vipavi pretekla leta dva doktorja: dr. Ložar kot notar, dr. Spazzapan pa kot advokat prav dobro izhajala. Senožeče, na pr., so v središču peterih župnij: Košana, Vreme, Vrabče, Hrenovice in Senožeče, kjer so ljudje prav živi za tožbe itd.; ravno taka je v Bistrici. Dandanes moreš bilježnika velikrat iskati, kar pred 3 leti ni bilo, tedaj morajo prebivalci omenjenih treh sodnijskih okrajev po daljnih in dragih potih v Postojni in Sežani notarja iskati. Tedaj juristov nam manjka! To nas nehoté na razne prošnje spominja, katere je, počensí od leta 1848., ko je bivši naš državni poslanec dr. Ulepič prvi v državnem zboru Dunajskem glas za to povzdignil, slovensko ljudstvo po taborih in po drugih potih do sl. vlade, a do sedaj brez vspeha izraževalo, da bi se nam vseučilišče v Ljubljani dovolilo, gledé na slovenski del Koroškega, spodnjega Štajarskega, Goriškega in Primorskega in na Kranjsko vojvodino. Ove dežele pač nekoliko milijonov davka na leto odrajujejo, da se z njihovim denarjem Gradec in Dunaj lepšata, kamor pa še povrh na tisoče in tisoče forintov nesó mladenči iz omenjenih dežel. Pa kaj imajo za to njihovi stariši in sorodniki? — Komaj da pride vsak deseti univerzni študent iz Dunaja in Gradca, kakor žalostne skušnje učijo, zdrav in krepák v svojo domovino nazaj, 9 desetink pa se jih tam pokvari, kateri deloma tam, deloma pa domá med ali po dovršenih študijah pomrejo. A vse drugače bilo bi potem, če bi v domačem, več središčnem ter bližnjem mestu ostali, kjer bi tudi z manjšimi stroški izhajali in zató tudi veliko več slovenske mladine se vseučilišča vdeleževalo. Tedaj trkajmo neumorno, da nam sl. vlada našo vsestransko opravičeno željo za naše novce izpolni. — Lanska letina bila je tukaj v obče taka, da nima nobena vas nikakega živeža več. Živino so davkarije v zadnjih treh letih večidel kmetu izpulile, seno tudi smo že poprodali ter denar v davkarije in štacune znesli; zaslužka ni nobenega, gozdov pa so nam grajščine toliko in takih dale, da nimamo za prodaj — nič. Če po vsem nam sl. vlada s kako pripomočjo o pravem času ne pride na pomoč, moramo pač živi v jamo. Naj mi reče kdo, da to ni istina!

Iz Vipavske okolice 27. jan. — Pri nas so res mandeljni sem ter tje že jako lepo cveteli. Al kar je bilo pred malo dnevi, ni danes več, ko burja brije, da je

joj. Lani je imel pridni Vipavec mnogo vina, a bilo je tako po ceni, da mu je komaj delo splačalo, ker ga do velike noči ni bilo moči kvinč (60 bokalov) dražje prodati kot po 6 gold. Letos je cena visoka, ker ga prodajajo tudi že po 18 gold. kvinč; al kaj to pomaga, ako ga cela vas komaj toliko pridela kakor lani en sam posestnik! Za ubozega kmeta ni pač nikoli dobro: ako ima veliko, mora po nič prodati; ako pa ima pridelek višjo ceno, nima kaj na prodaj. Vrh tega pa slišimo, da po novi cenitvi zemljišč bodo gruntni davki še viši od sedanjih. Je li to resnica, za Božjo voljo, kaj dela naša cenilna komisija! Vsaj je vendar vsemu svetu znano, da je Kranjska dežela že zdaj veliko preveč obložena z davkom, pa ga hočete še višje gnati? Kamo neki?! „Caveant consules“....

Iz okolice Ljubljanske 20. jan. (Dodatek k 2. listu „Novic“ Bevčanom in Borovničanom za novo leto.) Bog daj, da ne bi bile besede v omenjenem članku glas upijočega v puščavi in da bi se spolnile želje vsem za napredek vnetim Bevčanom in Borovničanom! Da je skozi in skozi bil oni članek na pravem mestu, to so potrdili bralci tukajšnje okolice, katerim so razmere in potreba ceste znane. Jaz si dovoljujem danes le še bolj jasno in temeljito potrebo imenovane ceste dokazati, in ako mogoče, gospode, ki imajo take stvari v rokah, spodbuditi na delo; v dokaz naj bode sledeče: Slišal sem, da en sam gospod je pripravljen, nekaj stotakov žrtvovati za most čez Ljubljanico, od družega sem čul iz njegovih ust, da 300 gold. dá, kedar se prične delo. Ali ni to preočiten dokaz, da je potrebna ta naprava? Poslužujem se pa še enega dokaza, s katerim nimam namena osebnih napadov, ampak le v izpričanje očitne potrebe, in ta je: komaj je minulo mesec dni, ko je kupil A. K., trgovec v Borovnici, nekaj klad v Bevkah. Da si je želel bliže poti, no, to se razume samo po sebi. On je klade do Lj. na vozéh pripeljal, potem v čoln, in čez vodo na Borovniški strani iz čolna izvaževal. Res, da je dotičnega gospodarja, čegar senožet je, vprašal (toda še le potem, ko je že klade iz čolna izvlekel), ali sme voziti, a družega nobenega pa ne, akoravno je precejšnje število še drugih gospodarjev, čez katerih senožeti je vozil. Al ljudje se še dobijo, kateri vedó svoje varovati, in ki so mu vožnjo ustavili. Zdaj klade čakajo ugodnega časa. Da bi le pričakale nove ceste! Dobro se spominjam, kako je prav ta trgovec še 1873. l. pri neki občinski seji, ko sem omenil, naj se, kar je moč, na to dela, da se toliko potrebno in po rajnem D. že premerjevano delo brž ko mogoče dovrši, mene zavrnil, češ, da je brez potrebe ta cesta, da so ljudje že toliko časa brez nje živeli itd. Mož menda zdaj sam čuti, da je takrat napak govoril. — Še več enakih dokazov bi lahko navedel, a mislim, da zadostuje to; preveč bi sicer imel pisati, ako bi hotel na drobno vsestransko korist te ceste razkladati. Vverjen sem tudi popolnoma, da večina okoličanov bila bi s to napravo zadovoljna, vsaj, kakor je v unem listu rečeno bilo, res ne bi posebnih stroškov prizadela, ker čisto na novo bi se delalo komaj toliko metrov, kolikor sežnjev je rečeno bilo. „Le škoda za sprhnele brune“ — bo vsak rekel, ker most bi stal več ko vse drugo. Al tega se ni vstrašiti; vsaj je očitno, da stroški bi se povračali, ko bi po krajši in boljši cesti vozili. To pa menda vsak vé, da „čas je denar.“ Zatorej korajžno na delo! — Slovenec pridno roko ima, pa delati dobro zna, ako le dobre voditelje pa gotovo plačo ima.

J. B—k Dolski.

Novomesto 28. jan. (Vodniku v spomin) napravi narodna čitalnica naša v nedeljo 4. dne svečana slovesno besedo z jako zanimivim programom, ki se že razpošilja družbenikom in drugim rodoljubom.

Iz Ljubljane. — Poslednji občni zbor Matice naše je zopet odkril, kar je marsikatera preblaga dušica slovenska smatrala že za poravnano. Ko je l. 1863. z navdušenimi klici v „Novicah“ se ustanovila Matica slovenska in so jej rodoljubni možje z ustanovami, ki jih kaže „Koledar“ Maticin za leto 1865., na pomoč prihiteli, bili smo Slovenci enih misli, enega srca, in po njihovih načelih osnovala so se njena pravila. Ko pa je 5 let potem na Dunaji začela pihati sapa brezverstva, ki si je pridala priimek „liberalizma“, zanešena iz Nemčije tudi v Avstrijo, ni bilo več samo „giovine Italija“, ampak rodili so se kmalu tudi „mladonemci“, „mladočehi“ in po teh, se vé da tudi „mladoslovinci“. Od onega časa pa nastali so razpori, ki žalibog segajo v politično, družbeno in še celó v rodbinsko življenje ter ovirajo vzajemno delovanje na blagor domovine ter razdirajo, kar je v edinosti zidano bilo. Da bi že pred 15 leti ne bili narejali čitalnic in sokola, ne naredili bi jih menda danes več. Ni tedaj čuda, da ob času nastalega liberalizma ni bila „stara“ Matica nekaterim „mladim“ prevroče krvi več po godu; osnovali so njej nasproti že leta 1872. „mlado“ Matico, kateri so imé dali „pisateljsko društvo“ z vsakojakimi nameni, katerim na čelu je stalo „pospeševati slovensko literaturo“. Nalog naš ne more biti, da bi popraševali po razlogih, zakaj od tega društva, čeravno je že letnino po 3 gld. nabiralo od svojih udov, ni ne sledú ne tirú več; al to smemo zahtevati od njegovih „očetov“, da naj ne motijo delovanja Maticnega z opozicijo, ki na mesto „slabega“ ne stavi nič boljega, in katera ne, kakor dobra mati, djansko rada jo podpira, ampak le kot mačeha z ropotom besed razdira. Ustanovniki so dali Matici ustanove po 50, 100 in še več goldinarjev za to, da se po pravilih leta 1864. osnovanih in leta 1868. nekoliko predrugačenih izvršuje namen Matice. Odbora dolžnost je po naših mislih čuvati nad tem, da se z ustanovami ravna po predpisih društvenih; v ta cilj in konec bo gotovo z zahvaló sprejel in mora sprejeti vsak nasvèt, vsak rokopis, v katerem veje oni duh, ki je med Slovenci vladal takrat, ko se je ustanovila Matica in ko nismo še poznali Bismarkovega liberalizma navzetih mladoslovencev, ampak le — slovenske rodoljube.

— Gospod prof. dr. Schiffer, predsednik c. kr. zdravstvenega sveta, je v priznanje mnogoletnega zasluznega delovanja na zdravniškem polji prejel viteški križ Franc Jožefovega reda. Mi čestitamo starosti Ljubljanskih zdravnikov k zasluženim ti odlikam.

— Da je minister bogačastja odbil baron Rauberjevo in Klunovo pritožbo, to je „Tagblattu“ veliki gaudium, in že v zvezdah Turškega fatalizma bere, da jo bode odbila tudi upravna sodnija, kajti po njegovih informacijah je ustanovno pismo „tako jasno“, da Rauber in Klun morata pravdo izgubiti. „Turškemu listu“ moremo mi povedati, da ustanovno pismo od leta 1499. tako jasno govori o domačem kaplanu (Hauskaplan), ki si ga je Rauberjeva rodovina ustanovila za svojo hišo, da edino le ona sama si ga izbere in edino le ona sama, ako ne bi se obnašal po njeni volji, mu po ponovljenih opominih vzeti more to službo. Besede ustanovnega pisma so tedaj tako jasne, da nihče drug nima pravice segati v to ustanovo, ki prav za prav še beneficij ni, ampak zgolj le mašna oficijatura. Kdo toraj trezne pameti more „hauskaplana“ Rauberjeve rodovine staviti pod §§. 5. in 6. postave od 7. maja 1874., ki jasno govorita o korarstvu in svetoduhovskih prebendah dušnega pastirstva, o katerih le imata škof in vlada besedo. Baron F. Rauberjeva stvar je tedaj zdaj v prvi vrsti, da bode pri upravni sodniji branil blizo 400letne pravice, ki mu jih no-

bena sila vzeti ne more in katerih se tudi omenjena postava od leta 1874. ne dotikuje. In to bode on z odločno besedo storil, kajti on dobri vé, da je prav lahko mogoče, da je kdo dober duhovnik in pa — dober narodnjak ob enem, ki ne obrača plašča po vetru časa.

— („*Frau Musica in Krain*“), najnovejše delo pl. Petra Radiča, ki je ravnokar v Bambergovi tiskarni izšlo *) v spomin 175letnice filharmoničnega društva v Ljubljani, popisuje zgodovino glasbe na Kranjskem od najstarejše dobe do današnjega dne. Odlikuje se ta knjižica nevtrudljivo delavnega pisatelja po vsem svojem obsegu, a še prav posebno po posnemanja vredni objektiviteti. In čuda! ravno zarad te objektivitete se je vrla knjižica sprejela neprijazno v onih krogih, ki imajo vedno in vedno objektiviteto le na jeziku. Pisatelj se je strašno pregrešil namreč zato, ker je v njej spisal pregled tudi slovenskih skladateljev in ker je poročal tudi o delovanju slovenske „Glasbene Matice“! To je bilo dosti, da so znani zagrizenci, ki so bolj siloviti Nemci nego Bismark sam, gospoda pisatelja djali v prokletje. Ljubljanski „Turški list“ po svojem znanem načinu mislil je bralce svoje delectirati s tem, da navedeni pregled slovenskih skladateljev kritikuje zasmehljivo tako-le: „Der Verfasser ging bei den Composituren in die kleinsten Details ein und überliefert sogar die Namen der Schöpfer winziger Tanzpiecen dem Andenken der Nachwelt.“ — Ti slepci, ki o zgodovini naše domovine nimajo ni pojema, a še manj srca za njo, pač nikakor niso sposobni, ceniti velikega dela, ki ga je pisatelj imel s to na videz le majhno knjižico, za katero mu vsak rodoljub mora hvaležen biti, kajti poleg pregleda slovenskih skladateljev in odličnega priznavanja vrednosti ljudskih pesmi slovenskega naroda nam predstavlja tudi mnogo starih slovenskih muzikov 16. in 17. stoletja, na pr. Janeza Globekarja iz Ribnice, Mihaela Voglarja (Carbonarius), Plavca, Jakoba Idena, Nik. Dolarja i. dr., — on nam predstavlja tudi nepozabljivega našega barona Žiga Zoisa kot skladatelja slovenskih pesem in pa Jakoba Zupana, skladatelja prve slovenske opere „Belin“. Gosp. pl. Radič citira tudi stare gosli od leta 1679., katere po dotičnih muzejskih izkazih, toraj po gotovem viru bi hraniti moral deželni muzej. A kje so te zarad starosti dragocene gosli?

— (*Vabilo k slovesni besedi v spomin V. Vodniku*) v čitalnični dvorani 4. februarja. Program. 1. Slavnostna ouvertura, igra vojaški orkester. 2. Tovačovsky — „Sokol buditelj“; moški zbor. 3. A. Alabiev — „Slavček“, Ruska narodna pesem za sopran s spremljevanjem glasovira, poje gospica Marija Orelova. 4. V spomin Valentinu Vodniku; besede dr. L. Tomanove, deklamuje gosp. prof. Wiesthaler. 5. J. Schulz — „Želja“, čveterospev, pojó gospica Marija Orel, gospica Pavlina Namre in pa gospoda Stöckel in Valenta, — na glasoviru spremljuje gospica Filipina Tratnikova. 6. Zajic — „Dolazak Hrvata“ — veliki moški zbor s samospevi za tenor, bariton in bas in spremljevanjem glasovira; samospeve pojó gospodje Rupar, Valenta in Noli. — Po besedi veliki ples. — Vstopnina kakor prejšnja leta; začetek ob pol 8. uri.

— (*Slovensko gledišče.*) Ono nedeljo se je kazala prvokrat v polnem gledišči v naš domači jezik po gosp. Alešovcu prenešana burka „Pavliha“ z g. Stöckelnovo godbo, in je našemu občinstvu vrlo dopadla, ker je bila tudi gladko igrana; sinoči pa smo videli Schil-

lerjevo „Cabale und Liebe (Kovarstvo in ljubezen)“ prvokrat na našem odru. Kolikor se more pričakovati od naših igralcev, se je povoljno vršila; nekateri so pa igrali tako, da bi tudi na večih odrih popolnoma zadoštovali. Občinstva ni bilo ravno veliko, a iz omikanih krogov, in ti so igralce večkrat živahno hvalili.

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Iz Dunaja. — V zbornici poslancev je poslednje dni bila na dnevnem redu postava o umetnih vinih in vladi se je med drugim v prevdarek priporočila tudi Karlovško-Ljubljanska železnica.

— Govori se, da državni zbor preneha meseca marca in se potem skličejo deželni zbori, za njimi pa se nadaljuje zopet državni zbor. Deželni zbori, po takem v Avstriji blizo peto kolo, bodo morali tedaj le na skok delati.

— Da se vprašanje o banki mirno reši, ni nikaškega upanja. Ministri hodijo iz Dunaja v Budapešt in iz Budapešta na Dunaj, a zmirom se gode stara pesem: Magjari ne popustijo stipulacij lanskega meseca maja; oni si mislijo: če imajo Turki kaime (bankovce) brez zaloge srebra, zakaj bi jih Magjari ne imeli?

Iz Tirolov. — Deželni zbor je razpuščen in nove volitve imajo biti. Ministerstvo se nadja, da pri novih volitvah zmagajo ustavoverci, pa se menda moti.

Ogersko. — V nedeljo so imele biti velike komedije v Budapeštu, kjer so pričakovali Czegledsko deputacijo, ki je šla po Košuta, in po dijake, ki so Keripaši v Carigrad nesli Magjarsko sabljo. Košuta niso pripeljali, ker noče priti, dokler Magjari nimajo svojega kralja, — dijaki pa pridejo s Turškimi redi nališpani nazaj. Cedalje očitnejše je po vsem, da so Magjari hudo zblazneli.

Rusko-Poljsko. — Po „Gaz. Nar.“ se po vseh ondašnjih gimnazijah zopet vpelje Poljski jezik. Znamenja časa!

Iz Turčije in o Turških zadevah. — Vsi pooblaščenci Evropski so zapustili Carigrad. Zdaj vse čaka, pa nihče prav ne vé, kaj prinese prihodnost, — da vojsko, to je gotovo; ali bode jo pa začela Rusija le kot Rusija sama ali pa Rusija kot Evropa, to še ni jasno. — Turčija se hoče pogajati s Srbijo in Črnogoro na svojo roko; al misliti se sme, da una in ta boste se vedli po Ruskih vodilih. — „Agram. Ztg.“ je dobila 29. t. m. telegram iz Berolina, ki pravi; da ondi pričakujejo o 8 dneh zelo važnih vojskinih sklepah iz Rusije. — Vse gleda zdaj edino le na Rusijo; njeno držanje veljá zdaj merodajno za prihodnost. Evropejske vlade hočejo pozvati Rusijo, naj ona stavi inicijativni predlog za rešitev Turških homatij. — Ruski vojni minister Miljutin je poročil svojemu caru o povoljnem stanju južne armade in da je koncentriranje dovršeno. Velika reč potrebuje velikih priprav.

Listnica vredništva. Mnogim gosp. dopisnikom: Danes nikakor ni bilo mogoče objaviti sprejetih dopisov.

Žitna cena

v Ljubljani 24. januarja 1877.

Hektoliter v nov. denarji: pšenice domače 9 fl. 75. — banaška 10 fl. 94. — turšice 6 fl. 80. soršice 6 fl. 77. — rži 6 fl. 40. — ječmena 4 fl. 70. — prosa 4 fl. 70. — ajde 5 fl. 85. — ovsa 3 fl. 27. — Krompir 4 fl. 10 kr. 100 kilogramov.

*) Cena zanimivi knjižici je 50 krajev.